ګورګورې

ټکوریزې

وېناوال:

محبوب شاه محبوب

Download from:aghalibrary.cm

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

کتاب :: ګورګورې

وینا وال :: محبوب شاه محبوب

برېښلیک :: mahbobshahmahbob@yahoo.com

خپرندوی :: مومند خپرندوی ټولنه

کمپوز :: خپله لیکوال

ډیزاین ::

چاپ کال :: ۱۳۹۰ل

چاپشمیر :: ۱۰۰۰ ټوکه

د ګورګورو دا نوی بڼ !

ګران محبوب شاه محبوب د تېرو څه باندې درې کلونو راهیسې پېژنم ،نومـوړی د بټې کوټ ولسوالۍ اوسیدونکی او په قوم مومند دی.

محبوب اوس مهال د ننګرهار پوهنتون د ښوونې او روزنې د پوهنځي د دریم ټولګي لایقه زده کوونکی دی،نوموړی د طبعیت له مخې غلی او ارامه ښکاري،خو په خاموشۍ کې یې یوډول شوخي هم لیدل کیږي د یوه ځوان په توګه یې ښه ځانګړتیا دا ده چې د یوه ځانګړي استعداد له امله ډیر پر کاره ،په لږ وخت کې ډیر او باکیفته کار کولو توان لري،هغه که په ژورنالیستیک ډګر کې وي او که په بل...

نو موړی په دې تنکۍ ځوانۍ کې د کار کولو تنده او ذوق لري.

بخښـــنه غـــوا ړم زه د ده د شـــاعرۍ او لیکـــوالۍ پر ځای په ده کې ورک شوم.

درنو لوستونکو !که ریښتیا ووایم نوموړې ما له تېرو دریو کلونو راهیسې یو ځې د یوه محصل او ژورنالیست پـه توګـه پېژانـده ،خو څـو ورځـې وړاندې یې راتـه څو چاپ شوي کتابونـه را کړه ،ما فکر وکړه چې ځه ! د بل چا کتابونه به وي ،خو کله مې چې ټولګې واړولې راواړولې ومې لیدل چې دوه ټـولګې نوموړي راټـولې کړې وې ،خـو د یـوې ټولګې لیکوال محبوب شاه محبوب په خپله دی.

د ټولګې څو کیسې مې چې ولوستې د ده د عمر پـه نسبت ډیـرې پښـې او کـره ښـکارېدې ، محبـوب شاه محبوب دادی څو ورځې وړاندې د ګورګورې پـه نامـه یـوه نـوې شـعر ټولګـه راتـه مخـې تـه

کېښــوده، د نومــوړې ټــولګې یــوه ډېــره عجیبــه ځانګړتیا دا ده چې دا ټولګه چې نوم یې ګورګورې دی پــه یــو نــوي شــعري فــورم لیکــل شــوې، چې ټکوریزې نوم ورکړل شوی.

خــدای(ج) شــته زمــا لپــاره د ټکــوریزې نــوم او جوړښت(فورم) بیخي نوی دی، دغـه فـورم یـو څـه د ټپیزو سره ورته والی لري.

هر نوی شی ښه وي خو د ښـه والـي تـر څنګ یـې رامــنځ تــه کــول او پــه کــې پرمختــګ هــم یــو څــه ستونزمن وي، خو دلته دغه واقعیت یو څه برعکس ښـکاري، او هغـه دا چـې محبـوب شـاه محبـوب پـه ټکوریزو کې ښه پخه او خوندوره شاعري کړې.

د بیلګې په توګه

چې زما په نوم شوې

مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایي
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نور دې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

د شاعر په ټکوریزو کې بیلابیل موضوعات بحث شوي خو تر کومه حده چې ما ولوسته د عشقي شاعرۍ برخه پکې یو څه درنه ښکار.
د نوموړي د شاعرۍ منځپانګه که هر څه ده خو که سړی یې ولولي یو بیل خوند تري اخیستی شي،د ده په ټکوریزو کې یوه بیله ښکلا پرته ده چې هر څوک مجبوري چې ویې لولي، د محبوب د شاعرۍ یوه بله ښه ځانګړنه دا ده چې پکې د پښتو ژبې خوندوري لنډۍ په یو خوندور او مناسب انداز ځای پر ځای شوي.

زه ګران محبوب شاه محبوب ته د دې ښکلې
ټولګې د چاپ له امله مبارکي وایم،د ده د ځوان
استعداد د لا غوړېدا او پرمختګ په هیله

په پښتني کلتوري مینه
عبدالطیف مل شینواری
جلال اباد د انعکاس راډیو دفتر
01/04/1390

په (ګوزګورې) کې ګوزګورې

له خدایه زر واري شکر چې د پښتنو دا خوږه او
ښایسته ژبه پښتو یې په هر لحاظ په تېره بیا د ادبیاتو

لپاره يې له دومره پراخو موادو ډکه پېدا کړې، چې که هر څومره سړی وغواړي کار پرې وکړي ،نو تر عمره به ترې وزګار نشي، او دومره خواږه به ترې راټول کړي چې د هر ذوق د هيلو تنده به پرې ماته کړي.

زه يې اوس نه منم چې ګونديې پښتانه شاعران په تېره بيا ځوان قشر يې د منظومو ادبياتو لپاره د کار سره تر نثره زيات علاقمند دي،خو بيا هم يې دغې برخې يو ډول تقليدي بڼه غوره کړې، په دې مانا چې ټولې يو ډول انګيرنې په کې دي ،سړي ته په يو ډول ذهنيت ورکولو څرخي، د دې خبرې لپاره يو ردونکی مثال همدا اثر چې ګورګورې نوميږي يادوم، په دې اثر کې چې د ولس لپاره کومې ولسي هڅه شوې ،بيخي ښکاره خبره ده چې نوې هڅه ده ،نوښت دی، او د ولسي ادب د غني کېدو لپاره يو په ځای ګام دی.

لکه د نورو نوښت ګرو او ځوانو شاعرانو په څير محبوب شاه محبوب هم په ځای ګام پورته کړی، تل په دې هڅه کې شوی دی، چې په يوډول نوښتګر فورم کار وکړي، پښتني ولس او ادب ته يو نوی زېری ورکړي، او

نور همزولي دي ته وهڅوي چې د پښتو ادب په ګل بڼ کې نوي خوندور او ثمر لرونکي نیالګي کینوي، چې د زړه له تله د ستایلو وړ دي.

د محبوب شاه محبوب د ګورګورې په دې ټولګه کې چې کومې خوږې ګورګورې دي ځکه خوږې دي چې د لنډیو یا ټپو څخه په کې کار اخیستل شوی،لنډۍ یا ټپې خو د پښتو ولسي ادبیاتو هغه خوږ فورم دی، چې په خپل دې وړوکي او دوه ویشت سیلابه وجود کې په ډېره اسانه د سړي ذهنیت ته د داسې یو لوی او خوندور مفهوم د ورکولو توان لري، چې په بل فورم کې څه، د نړۍ په هیڅ ادبي فورمونو کې به نه وي.

هغه مفهوم چې یوه ټپه یالنډۍ یې په لږ او لنډ وخت کې یو ذهن ته ور رسولی شي،که همدا مفهوم په بل یا منثوري فورم کې افاده کوو، یا غواړو چې په ښه شان یې ذهنیتي کړو ،نو شاید چې روغ یو کتاب خبرې پرې جوړې شي. زمونږ پښتانه شاعران که وګورو، د ازادو نظمونو لیکلو پر وخت کوښښ کوي هغه ډول مفهوم چې ده د د سوژې برخه ده په څو لنډو کرښو کې روښانه کړي، خو ځینې وخت

سره له ډېرو هڅو ترې د دغې ازاد نظم لړۍ پسې اوږده شي او پوره مفهوم لپاره باید دومره نظم نور هم ولیکي ترڅو لوستونکي ترې پوره اخذ وکړي ،نو شاعر یې د بېته مجبور شي چې د نظم په وروستۍ برخه کې د نظم د نور اوږدوالي مخه په یوې هم مفهومه او ورته مانا لرونکې لنډۍ په ورزیاتولو ډب کړي ،او پاتې نور مفهوم په لنډۍ سره روښانه کړي،نو دلته د نظم ټول مفهوم یوائینۍ همدا کوچنۍ لنډۍ وه چې افاده او روښانه یې کړ.

د ځوان شاعر،لیکوال او ژورنالیست محبوب شاه محبوب د ګورګورې په نوم همدې اثر کې، چې د کوم فورم لپاره کار شوی هغه ټکوریزې یادیږي، چې دې ټکوریزو کې هم د ټپې ځخه کار اخیستل شوی، نو خوند یې هم ټول د ټپې په شان دی.

تر دې د مخه یو بل فورم هم چې زمونږ ځوان قشر ډېر کارولی هغه د ټپیزو په نامه یادیږي، چې دا فورم هم د ټکوریزو په شان په ټپه یا لنډۍ سینګار شوی دی،زه د ټولو لیکوالانو شاعرانو په تېره بیا د محبوب شاه محبوب په شان د ځوان کهول ځخه هیله کوم چې د دغسې نوښتونو

په رامنځته کولو کې لازیاتې او لازیاتې هڅې وکړي ،او تېرې هڅې یې په ټوله مانا د ستاېلو وړ بولم.
زه نه غواړم چې په وړه خوله نورې لویې خبرې وکړم نو خپلې خبرې د محبوب شاه محبوب په یوې ښکلې ټکوریزې پای ته رسوم او د محبوب صیب د لا زیاتو نوښتګرو بریاوو په هیله پاتې کېږم.

دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پېغلې
سرتورې مه کړې
خدایه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړینه

سهار ګل امیرزی
۱۳۹۰/جوزا/۲۵
جلال اباد

ورک محبوب او ډکوړکورو ځولی

که فکر وکړو نو د ټپیزو بازار خو لا ښه تود دی، ډیری ملګري هم پدې هڅه کې دي چې دغه بازار ځنګه چې دی، دغه شان تود پاتی شي، او ددی لپاره یې پوره هڅی پیل کړي.
د ټپیزو ډیری کتابونه راروان دي او د ټپیزو د مینوالو له خوا یې ښه تود هر کلی هم کیږي.
اوس له دغی نه په الهام سره پښتو ادب ته یو نوي فورم لاره وکړه ، (ټکوریزی) دا د اوسنیو ځوانانو نوی لاسته راوړنی دي، چې د پښتو ادب د لا غني کیدا لپاره یې کړي.
باید ووایم چې د دغې لارې د سرلاریو څخه یو هم محبوب شاه محبوب دی، ځکه لومړی ځل دی چې په پښتو ادب کې د (ګورګوری) تر سیوري لاندی د ټکوریزو کتاب چاپیږي، محبوب یو زیارکښ ځوان دی، چې د بلا بوښتیاوو سره سره یې د ادب لمن ټینګه نیولی، که د

کتاب د نوم په اړه وو ایم نو ډېر په زړه پورې دی، ځکه چې ټکوریزه هغه څه دي چې د لنډۍ موجودیت په کې شرط دی، او لنډۍ د غریزې علاقې زېږنده ده، ګورګورې هم هغه څه دي چې ډېرو غریزو علاقو ته یې ښکلا وربخښلې، که زه سترګې پټې نه کړم او د محبوب صیب لاندې ټکوریزې ته ځیر شم او خبرې پرې وکړم نو ډېر وخت به و نیسي.

سترګې یې تورې
خبرې سپورې
ځکه خو وایم
د سپوږمۍ خورې
ممانۍ سرې ګورګورې تورې
زه ده موزې د ډوډۍ څه پروا لرمه

زه یې د ټکوریزو په اړه نور څه نه وایم ،خو له استعداد یې سترګې هم نه پټوم ،د محبوب د لا بریالیتوب له پاره

خپل خیال د ښښتن تر عرشه رسوم، او د جانان له ربه ورته
د اوږد عمر او دلا برېلیتوب سوال کوم.
قلم یې تاند او ژوند یې مینه ناک.
عبدالله (هوډ)
انعکاس راډیو
جلال کوټ

خدایه ګوزګورې تورې مه کړې

لکه څنګه چې زما دوستانو مخکې ذکر کړه چې لنډۍ د
ولس مال دی، او هغه څه دي چې ډیر ژر د یو چا زړه ته لاره
پیدا کوي، په ریښتیا هم لنډۍ هغه څه دي چې په دې خپل
وړوکي جوړښت کې ډېر څه لري، او په ځان کې یوه لویه
مانا ځایولی شي ،چې زه یې د مثال په ډول لاندې لنډۍ
راخلم.

سپوږمیه کړنګ وهه را خیژه
یار مې د ګلو لو کوي ګوتې ریبینه

که د ښالو لښکرې را غلې
زه به بومل ته د اشنا دیدن له ځمه

څه فکر کوئ ! چې که په دې پورته لنډیو خبرې شروع کړو نو څومره به وي؟

دا نو تاسې ټولو ته جوته خبره ده چې ډیرې زیاتې خبرې پرې وشي، او که لیکل پرې شروع کړو نو کیداې شي چې ګوتې مو په لیکلو ستړې شي، په هر حال زه نور په لنډۍ نه غږیږم او راځم خپلې خبرې ته هغه دا چې ټکوریزه ده.

لومړی راځم او د ټکوریزې په جوړښت یو څه غږیږم.

ټکوریزه ټول دوه څلویښت سیلابه لري چې لومړی، دوهم، دریم، او څلورم نیم بیتي یې پنځه پنځه سیلابه دي او وروسته ورپسې لنډۍ تړل کیږي، لکه په لاندې ټکوریزې کې.

بیلول گران دي
هېرول گران دي
جانانه مینه
کول گران دي
د یاره زړه صبر ول گران دي
په دریابونو کرښې چا راښکلې دینه

دا په پښتو ادب کې یو نوی فورم دی، چې د ټکوریزې نوم ورته غوره شوی، ټکوریزه هم هغه فورم دی چې په ډېره اسانۍ سره د انسان زړه ته لاره پیدا کوي، زما په فکر دا به پکې د لنډۍ برکت وي.

زه نو نورې خبرې نه کوم ځکه چې له ما مخکې درنو دوستانو د ټکوریزې په هکله ډېر څه ویلي، او په پای کې د خپل درانه استاد عبدلطیف مل شینواري نه ډېره مننه کوم چې خپلې مشورې یې له مانه، نه دې سپمولي او له ماسره یې مرسته کړې، همدا راز د خپلو درنو دوستانو عبدالله (هوډ)، سهار ګل امیرزی، عبدالرحیم (خوښمن)، ثناءالله غرقاب، جاوید

شینواری او صداقت غورځنګ د مینې ډېر پوروړی یم چې تل یې زما ملتیا کړې او ما ته یې په هر برخه کې ډاډ راکړی، هو ریښتیا ! د مرګي دې له یاده ووځي د خپل ګران دوست او د مومند خپرندوی ټولنې مسئول ښاغلي نصیر احمد مومند نه هم نړۍ نړۍ مننه کوم چې له دې یې مخکې هم زما څو ټولګې د چاپ په ګاڼه ښکلې کړې او دا ټولګه یې هم د چاپ په ګاڼه سمبال کړه، د ستاسې د لابریاوو په هیله.

محبوب شاه محبوب
انعکاس راډیو
۱۳۹۰/جوزا/۲۷

ډالۍ

د ژوند هغه نیمګړي ارمان ته چې په هر لمانځه کې یې د پوره کیدلو لپاره د دعا په وخت کې د خپلو لیمو څخه اوښکي بهوم.

محبوب

ګورګورې

دا نورې مـه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنــې پېغـلې
سرتورې مه کړې
خدايه گورگورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړينه

هــوا چلـــيږي
شپــه را يخيږي
پام وکــړه يـاره
زړه مې درزيږي
مينه دې ورځ په ورځ کميږي
ياخو کوژدن شوې يا مئينه په بل شوينه

زما جانـــانه
ډېر يې نادانه
دغه مې واوره
په مايې گرانه
ازاروه مې مه جانانه
څوک به دې خوښ شي بيا به تا ازاروينه

اول قاريـــــــږي
کټ کـــــټ خنديږ
څنگ چې خفه شي
بيا ښه ژړيــــــږي
مينه له مينې پېدا کيږي
په مينه مينه دې کاته مئين دې کړمه

سویه گو گله
مړشي پا گله
زما جانانه
د گلاب گله
پاس په کمره ولاړه گله
نصیب د چا یيې او به زه د رخیژومه
د ژوند ارمانه
بنکلیه جانانه
تا نه قربان شم
د زړه درمانه
زما جانانه په ما گرانه
زه له پخوانه مینه تا سره کومه

په کور زړه شي
او واده مه شي
جنۍ دا واوره
دعا کوم مړه شي
خدای دي زما که د بل مه شي
که زما نه شوې بیا دې مرګ ته خوشحال یمه
نور زړونه مه وه
خالونه مه وه
نظره نه شي
ګامونه مه وه
د لار په سر سترګکونه مه وه
د جلال اباد ونې رنګۍ دي څوک به وینه

جانانه خاندې
سترګې دې لاندې
په ترخ راګورې
هیلې دې تاندې
جانانه زیرى مې درباندې
زمونږه کډه ستاسې کلي ته درځینه

هغه مې یار دی
دا مې اغیار دی
خفه یم ځکه
غلی رویبار دی
صبا مې بیا د کډې وار دی
په سر پنډونه چلوم په زړه غمونه

په ما مینې
ای قدرمنې
دا دنګه ونه
د چینارونې
ای د خورو زلفو میرمنې
زلفې په خیال پورته کوه رنځور دې کړمه

یارۍ کې کیږي
بنګړي ماتیږي
بنکلیه جانانه
شپه رایخیږي
دا نیمه شپه ده غله لګیږي
د لونګین میرمنې وشمیره لړونه

خبره نه ده

منکره نه ده
ولې دا وایې
له سره نه ده
یاري د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

هغه یې تېر شو
هغه یې هېر شو
سرته یې څنډه ورکړ
غموکې ګېر شو
تا راته څه ویل له ما هېر شو
ما ته هغه خبره بیا وکړه مینه

زما زاري ده
ستا بیماري ده

ته هم پو هیږي
مینه جواري ده
مسافري سخته خواري ده
باران به اوري څوک به ځای نه ورکوي

جانان جانان دی
په ما ډیر گران دی
اوس به څه وکړم
ما سره وران دی
افسوس افسوس ارمان ارمان دی
دا کوم اسلام دی څوک مې نه کوي پوښتنه

احوال مې دادی
رومال دې دادی

د سپوږمۍ سپینه
جمال دې دادی
امین پرې وکړئ، سوال مې دادی
چې مې جانان راسره غاړه غړې شینه
په درنګ مې تېر شو
په جنګ مې تېر شو
په ناخبره
زار او ګنډېر شو
او به مې څښې لونګ مې تېرشو
دزړه په سرمې زرغونه دلونګ ونه

په غم یې موړ کړ
جنګ یې راسوړ کړ
په تورو زلفو

يې ګل را سور کړ
او ربل يې بيا په مخ را خپور کړ
لکه چې ښيزه په باران کې لنده شينه

شته ما او تا کې
وفا په ما کې
يو فرق يې دادی
جفا په تا کې
باقي به څوک نه وي دنيا کې
غيرد الله نه چې موجود به په کې وينه

مينه کې ژاړې
ته چيرې لاړې
ولې جانانه

ځان رانه نغاړې
بخته نامرده چېرې لاړې
يو ځلې راشه چې د سيال سره سيال شمه
شپه خو رڼه ده
په غوږ کڼه ده
ټوکه مې وکړه
ګرده چڼه ده
بدن يې باغ زنه مڼه ده
نجلۍ وړه ده د خوراک به کله شينه

نيمه ارمانه
تار تار ګريوانه
ننګرهار کې اوسې
محبوبه ګرانه
بېګا مې خوب ليده جانانه

چې دې په سره ډولۍ کې کورته وړې یمه

ښکلې راغلې
ګوتې شمیرلې
له ډیره کبره
پوزه یې ترږلې
بېګامې ستا لارې څارلې
چې ته رانغلې زه دغمه ویده شومه

په تا نه ویاړم
بس درنه لاړم
مرور یاره
ځان درنه نغاړم

ببلتون پرما نه دی چې ژاړم
بیلتون شمال دی هره ونه ښوروینه
چې یار مې راغی
رو یبار مې راغی
الله دې خبر کړي
چې پلار مې راغی
ببلتون په تنګه کوڅه راغی
ماویل سلام دی ده وې کوردې ورانومه

خوږه خوږه ده
پسته مسته ده
له کبره ډکه
جنۍ وړه ده
په پورې باغ کې سره منه ده

نه ورختی شم نه مې زړه صبر کوینه
د گل نه ښکلی
په ما ښاغلی
ژوندون به خوږ وی
خوند به یې کولی
چې ما ویلی او تا منلی
تا به د دې یارانې خوند لیدلی ونه

چې زما په نوم شوې
مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایې
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نوردې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

سره زاریږئ
ژړ راړسیږئ
ورغاړیوځی
مست شئ گډیږئ
عالمه خاندی خوشحالیږئ
د پښتنو پښتو ژوندی شوه خوند کوینه

په ماکې نشته
په تاکې نشته
زه چې څه غواړم
دنیاکې نشته
مسلماني په چاکې نشته
مرور گرځم څوک مې نه پخلا کوینه

رویبار ترور وو
څه خو ضرور وو
خدای شته دوزخ وو
تک سور تنور وو
پلار يې زما د پلار مزدور وو
لور يې د کور غولی په ما جارو کوينه

نه په بالښت وي
تخت خو په بخت وي
د رقيبانو
خو زړګی سخت وي
هغه به څو مره ښکلی وخت وي
چې ستا د ښکلو سترګو وکړم ديدنونه

دا سوال مې ګوره

سور شال مې گوره
چینجو خوړلی
شین خال مې گوره
قبر سوری که حال مې گوره
په پخوانو سترګو مې پرېوتل ګردونه

نه په ترهګر وي
نه په ختګر وي
الله واورئ
نه په ینګر وي
د زرو قدر په زرګر وي
د پېغلو قدر په ځوانانو باندې وینه

بنه جفا وکا

هڅ وفا مه کا
خوښه دې خپله
د زړګي وکا
د نیمو شپو ټپې مزه کا
څوک به مین وي څوک به ورک د ملکه وینه

یو دې شپیلۍ ده
یو دې شړۍ ده
هغه هم جوړه
او د وړۍ ده
یو دې پکول بل دې خولۍ ده
زما د دواړو نه سرتور خوښ يې مینه

ښکلي خندا کړي
عاشق ژړا کړي

په هر لمانځه کې
ملا دعا کړي
خدای به دې زلفې په لاس راکړي
ماته د کلي ماشومان دعا کوینه

په زړه یې زور وي
تن کې یې اور وي
نوم به یې تمام
کلي کې خپور وي
عاشق سړی د رنګه تور وي
سوی په اور وي معشقو سپلی وینه
له تا خبریږم
په اور سوزیږم
عاشق تل وایي
هڅ نه صبریږم

زه په مئین سړي پوهیږم
د دروازې په زنځیر ځان مشغلوینه

ښکلی یې نوم دی
جانان ماشوم دی
هسې زوریږم
زړه مې مظلوم دی
کور یې په کلي کې مالوم دی
دبام په سر یې کشمالي کرلي دینه

منتر دې واخله
جانپر دې واخله
پخېږه ژر شه
څادر دې واخله
ورشه د یار خبر دې واخله

په لار کې ناست دی په سر خاورې بادوینه

څله انکار کړې
ځان په به دار کړې
کمبخته ولې
خیرې ازار کړې
چې مرور شوې ځان به خوار کړې
معشوقې کله مرور پخلا کوینه

سترګې پټېږي
زړګی زورېږي
ستا په لیدلو
هڅ نه مړېږي
څوک یې دیدن پسې رندېږي
څوک یې د کټه غورځوي چې خوب راځینه

دایمه دایم
تل په ژړا یم
زړګی مې وایي
نن خو پخلا یم
په نیمو شپو سندرې وایم
د جانان خیال مې اوس ارام ته نه پرېږدینه

اول خندا کړي
وروسته وفا کړي
دا یې تقدیر دی
ښکلي جفا کړي
مینه اول سړی باچا کړي
د ملنګۍ تاج ورته وروسته په سر کړینه

دا سودايي شو
لاړ صحرايي شو
په تورو سترګو
ستي ستي شو
اشنامې ولاړو اسماني شو
اسمان چې ځمکې ته راځي قيامت به وينه

راشه خوله واخله
هرڅه دې واخله
زړګی مې راکړه
دا زړه دې واخله
راشه ايينه رانجه دې واخله
نه دې ياري کوم نه دې نښې کړځومه

په دې پوهیږم
لیونی کیږم
نن په جامو کې
زه نه ځاییږم
په مخه مه راځه شرمیږم
په دې خبر یم چې تا ما ته راکوینه

غږونه وشول
زنگونه وشول
په غم ویده شې
شرمونه وشول
د سبایي بانگونه وشول
جنۍ د یار له متهو زلفې خلاصوینه

زړه مې خیرې که

درته زارې که
هڅ نه پاڅيږي
څه خرخرې که
د سهار چرګه پرې نارې که
جانان زما په شرم خوبښ دی نه پاڅينه

سترګې دې نيغې
څه غواړې پيغلې
ګورم دې هر وخت
چې ژاړې پيغلې
په تناره ولاړې پيغلې
ډوډۍ دې نه خورم د ديدن وږی دې يمه

بيلول ګران دي

هېرول گران دي
جانانه مينه
كول گران دي
د ياره زړه صبر ول گران دي
په دريابونو كربښې چا راښكلې دينه

زه دې سوزېږم
ودې كړېږم
ارمان ارمان دی
په دې ژړېږم
په مرگ خو مرم نه پاتی كيږم
گورته به يوسم ستا رټلي ځوابونه

ای قدردانه
هرچاته گرانه

ستا په نامه يم
تېر د خپل ځانه
په مرګ خفه نه يم جانانه
راکړه يو ځل د تورو سترګو ديدنونه

زړه مې خوږېږي
هر وخت ژړېږي
په نه خبره
مروريږي
ديدن د مړو نه، بنديږي
پر مايې بند کړل د ژوندیو ديدنونه

د خدای د پاره
د زړه قراره
څه له ودرېږې

په لویه لاره
ژاړم به خود د مینې یاره
په زړه مې ګرځي ستا خواږه خوږه یادونه

ژوند مې خزان شو
پاتې ارمان شو
د زړګي سر مې
ورپسې وران شو
ما ورکتل هغه روان شو
په چغو چغو مې ژړل نه ستنید نه

په زړه دې بار شم
بس ګناه ګار شم
په خوب کې ژاړم
ښکلیه په دار شم

کله دې یار کله اغیار شم
دوه ژبی یاره خدای به در کړي عذابونه

سم دې وربل کړه
محبوب درخپل کړه
په لاره رو ځه
تګ د بلبل کړه
ګل خو دې راکړو رب دې ګل کړه
خدای خو دې ستا عمر د ګل نه کړي مینه

ستا له انکاره
ځمه له ښاره
کاڼې دې وکړې
شوم بې اعتباره

زما د ډيرې مودې ياره
چيرته په خيال کې دې راځم که هېر دې شومه

کوم در ته کينم
اوس چيرته کينم
ستا چې راتګ شي
زه ور ته کينم
يو کال به نوره درته کينم
زيارت خو نه يې چې جنډې به دې ساتمه

لارې جارو که
ځواني دارو که
مور دې ويده ده
که مندارو که
ديدن په سيند کې را لاهو که
د دريابونو ماهيان غاړې له راځينه

ستر ګې يې تورې
خبرې سپورې
ځکه خو وايم
د سپوږمۍ خورې
ممانۍ سرې ګور ګورې تورې
زه د موزي د ډوډۍ څه پروا لرمه

ځان چې رانغاړې
نور نو څه غواړې
په دې پوې نه يم
چې ولې ژاړې
په نيمه شپه دې بيرې راوړې
بيرې دې نه خورم ما تو تان خوړلي دينه

وو ایه څه دي
څه دي په زړه دي
له ډیره عمره
ژوند کې ترا خه دي
مونږ خو اغزي کرلي نه دي
جانان زمونږ کلي ته ولې نه راځینه

مینه ترې غواړي
ها ځان رانغاړي
خاورو کې پروت دی
بیا هم پرې ویاړي
مین کم عقل دی چې ژاړي
باران په کاڼو باندې څه اثر کوینه

ژوند راته گران شو

خزان خزان شو

حیران یم دې ته

دا څه ګوزران شو

لیونی لاړه کلی وران شو

زه په دې وران کلي کې شپې صبا کومه

هسې خواري کړې

څه ټګ ماري کړې

بازاری یاره

خوشې څاري کړې

ورکه د کور کلي ياري کړې

د ځنې سر مې دیوالونو وخوړونه

څه ناز ادا کړې

دا څه بلا کړې
ولې په تلو تلو
کې خندا کړې
ورو کی ورور یې په ژړا کړې
چې شین خالۍ خو یې په بام راوخیژینه

خال دې رنګین شو
ښکلی جبین شو
د خندا شنه شوې
تندی دې وړین شو
د زړه په للمه راته شین شو
په رڼو اوښکو یې هر وختې یادومه

چې راته سوال کړې
روا وبال کړې

د راز خبرې
پاس په دیوال کړې
اخیر به ما په چا حلال کړې
چې له دیوال ښکاره کوې سپین مړوندونه

جنۍ خفه شې
خوشحاله مه شې
کوژدنه شې
او واده مه شې
زه خو دې مړ کړم خپله مړه شې
د بام له سره چې کوې ایشارتونه

زه چې هر څه کړم
نور د خپل زړه کړم

یوه خبره
درته نن زه کړم
نورې ښېرې به درته نه کړم
خدای دې په سره جوړه کې کونډه کړه مینه

د ستا په تمه
بېگا په تمه
ستا د سرو شونډو
خندا په تمه
ستا د یوې ادا په تمه
په دې امید جانانه شپې صبا کومه
ټکه غرمه شوه
په خوب ویده شوه
خواته یې لاړم

په ما خوره شوه
خولگۍ مې ستا په شونډو سره شوه
بهر به وایم ما انار خوړلي دینه

لاړې پردی شوې
دود سپېلنی شوې
د تورو غرونو
او غرځنی شوې
جانانه لاړې لیونی شوې
په لویه لاره کې شپیلي وهې مئینه

رنگ یې ژیړ یږي
زړونه یې تشیږي
کم عقل خلک
پرې څه پوهیږي

اسمان په ستورو ښه ښکاریږي
د ځمکې مخ په ښکلو ښکلو مزه کړینه

په اور لمبه شې
خاورې ایره شې
په ژوند خوشحال
نشې خپه شې
ځنګه چې زه یم داسې ته شې
په کور دې راشه بې بارانه سیلابونه

رانه راتېر شو
ژوند راګنډیر شو
غم دې د زړه
ځنې چاپېر شو
ولې هغه وخت درنه هېر شو

چې په خندا به دې ویل تا پسې مرمه

چاپسې ژاړې
چې رانه لاړې
د زړګې لارې
مې شوې ویجاړې
چې مې د مینې کیسې ژباړې
خیر دی یو ځل مې خواته بیا راشه مینه

راځه پخلا شه
وفا وفا شه
د خوار محبوب
درد ته دوا شه
د رنځ پوښتنې ته مې راشه

د زړه په سر باندې زخمي يم مړ به شمه

وايه نېګاره
څه شوې رويباره
غېږې ته يې راشه
د محبوب ياره
شونډې درکوم د دې د پاره
وخت دې د تګ دې چې ونه کړې ارمانونه

اوس بې وسي ده
بس غريبي ده
په غم لړلې
مې زندګي ده
چې مو تر مينځه جدايي ده
سپينې سپوږمۍ ته سلام کړه سلام به کړمه

یار مې افغان دی
په پاکستان دی
ما ته له ټولې
دنیا نه گران دی
زما جانان زما جانان دی
چې په خندا شي شونډې وسپړي گلونه
څه مې ژوندون دی
ډیر بې سکون دی
بیغیر له یاره
په زړه چاودون دی
مینه د دوو زړونو تړون دی
که تړون نه وي بیا نو هسې ټوکې دینه

د غم برسات دی
زړګی مې مات دی
دیدن د مخ دې
راباندې قهط دې
حسن دې کم ظلم دې زیات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوینه

دا مې کفن دی
زما رفتن دی
زما د غم نه
او زنکدن دی
که دیدن کړې وخت د دیدن دی
مدام به نه وې بې زحمته دیدنونه

ښکلې خبرې
شاتو شکرې
له مانه څه له
ته مرورې
دا جنکۍ وړې کوترې
وړې کوترې مې خورې نه مړیدمه

چې راته یاد شي
ژوند مې برباد شي
هڅ فکر نه کړم
محبوب به ښاد شي
چې په ژړا او په فریاد شي
خپلو سلگو سره اسمان په ژړا کړینه

ستا له ستمه
له ډېره غمه
او ستا د دیدن
په تمه تمه
مبارکي راکړئ عالمه
د تومتونو سره یار قبوله کړمه
په پښو شل نه شې
د یار مل نه شې

د خپل جانان د
مينې غل نه شې
چې شوکولې ترې ګل نه شې
هسې پردو باغچو ته مه نيسه لاسونه

د زړه باداره
زما واکداره
ماته چې کله
راځې په لاره
زما د ښې وربل ياره
په بټې کوټ کې خپل محبوب ياد کړه مينه

له ډيره غمه
سلګۍ وهمه

کړه رانغاړم
له تانه ځمه
کلی رقیب ته نور پرېږدمه
دا جدايي د زړه ګوټ دی تېر به يې شينه

داغلی نه وی
ترلی نه وی
زړه مې په مينه
ورکړی نه وی
چې محبت مې کړی نه وی
اوس به په دښتو مېرو ولې ګرځيدمه

تا توبه ګار کړم
بيا دې ايسار کړم
چې دې له مينې

ځنې بېزار کړم
زه به په چا باندې اعتبار کړم
زمونږ د چم ښکلي وفا کله کوينه

چې مل مې نه کړې
سورګل مې نه کړې
د تورو زلفو
ول ول مې نه کړې
خپله جانانه خپل مې نه کړې
په زړه مې پاتې شو نيمګړي ارمانونه

رقيب رټمه
تا يادومه
زړګې له تانه

نه صبرومه
په سترګو ړوند درپسې شومه
وایه جانانه چې دې یاد او که هېر یمه

ګلشن ته راشه
مېهن ته راشه
زما د زړه
چمن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
زه دې هر وختې په لمانځه کې یادومه

سلګۍ وهلې
چازورولې
مور یې میره ده

بیا یې ژړولې
بې رحمې مور ده بیا وهلې
لاسونه یې مات شه چې پر تا ګوزار کوینه

ده سپینه سپینه
ښه نازنینه
په ټولو ښکلو
کې ده حسینه
د لیونۍ، لیونۍ مینه
زه یې په غرونو لیونی سپیلنی کړمه
رنګ تښتیدلی
ژیړ یم زبېښلی
لکه یو غټ رنځ
یمه وهلی

کاشکې چې اوس دې وای لیدلی
تا به زما څیره کې غم لیدلې ونه

پیکې ته ګل کړم
تا به بلبل کړم
ځان به لوګی کړم
خو تا به خپل کړم
جانانه راشه چې دې ښکل کړم
دوه ورځې ژوند دی په خندا یې تېرونه
دغه مې لوری
راغی سر زوری
مانه دې هېر شو
د نامه توری
ستا یارانه د ونې سیوری

کله په ما کله په نورو خلکو وینه

مینه اظهار کړم
ځان به ترې ځار کړم
لکه منصور به
په غاړه دار کړم
زه به وړوکی هلک یار کړم
تمامه ورځ به یې په غیږ کې گرځومه

دغه مې حال دی
دا څویم کال دی
جبین د پاسه
وران شوی خال دی
ستا یارانه لنډی دیوال دی
ما د لنډي دیوال نه ډیر دانګلي دینه

ته خو پوهیږې
په څه دردیږې
لکه باران مې
په زړه وریږې
یاري کوې په سر وبریږي
څوک چې یاري کړي سر په لاس کې ګرځوینه

له ما خبر شوې

گل د انځر شوې
د سترګو نور
د زړه جوهر شوې
رو ییاره خاورې دې په سر شوې
هر چا غوږو ته موبایل نیولي دینه

چې یتیمان شي
ژوند ځومره ګران شي
که پلار یې مړ شي
بچي حیران شي
سړی چې مړ شي کور پرې وران شي
په بعضو خلکو باندې وران شو وطنونه

مه کړه خونکارې

وهې شوکارې
ورانې به نه کړې
د ګودر لارې
په بام ولاړې هوا دارې
اخیر به تېر شي ستا ځواني زما سوالونه

بې لاره مه شې
اغیاره مشې
زما د مینې
رو ییاره مه شې
که یار لرې بې یاره مه شې
بې یاره انجونې هر ورځ ژړا کوینه

دا دې ایمان دی
څیرې ګریوان دی
تاوان به وکړې

عشق څه اسان دی
دیدن په لک روپۍ ارزان دی
پلو مې باد واخیست وړیا دې ولیدمه

زړه مې درزیږي
شونډې رپیږي
لاس نه یې ټینګ کړئ
محبوب غورځیږي
مخ په مړوند کله پټیږي
شیرینه یاره سلامي ولاړه یمه

غاړه کې یې تار دی
مخ کې یې یار دی
هاغه بروینې
دا یې اغیار دی

ستا یارانه د چتو ښکار دی
څوک چې د چتو ښکار کوي تش به راځینه

چې راته گران شې
بیا نو تاوان شې
تنې زما د
څیرې گریوان شې
زما د زړه بازاره وران شې
په تاکې بله سودا نشته بې د غمه

زخم کوشېږ و
غم رانه هېږ و
د زړگي زور مې
له هر چا ډېر وو
اول مې شوق د سبق ډېر وو

په تا مئین شوم اوس سندرې یادومه

د زړګي غمه
ورک شه صنمه
لاره مې ورکه
لاړ شم په کمه
زما د عمره سره سمه
میرات شې غمه په خندا دې تېرومه
ها پاګل نیسې
ته یار بل نیسې
د اور لمبو ته
مې ګوګل نیسې
اوس مې د هغې ځنګل نیسې
چې به کول تا پرې همیش د ناز خوبونه

څه ترهګر دی
هو بلو ګر دی
عالمه واورئ
دا جادوګر دی
بیلتون د مینې سوداګر دی
د اشنا قدر په اشنا پیدا کوینه
دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پیغلې
سرتورې مه کړې
خدایه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړینه

دا ته چې نه وې
زما په زړه وې
ريښتيا به وايې
خفه په څه وې
جانانه ته خو داسې نه وې
د چا خبرې دې ضرور منلې دينه

د خدای نيک بختې
د گلو لښتې
اول وعده کړې
بيا رانه تښتې
د پير بابا لارې دې سختې
د گولو لښتې جنۍ ستا لپاره ځمه

په ماز هیر دی
ژوند کې امیر دی
له ملا یې تاو دی
زلفو زنځیر دی
هر چا ته خپل وطن کشمیر دی
ما ته کشمیر دی د ننګرهار ښکلي باغونه

چې مې جانان شي
ډیر راته ګران شي
راته راخور
لکه ایمان شي
زما د زړه بازاره وران شي
په تا کې بله سودا نشته بې له غمه

یم ناکراره

په څو څو واره
شپه ورځ ژړېږم
د ستا لپاره
چې را په یاد شې ښکلیه یاره
سر په زنګون کړم اوښکې لاندې تویومه

رنګ مې زیړیږي
زړه مې درزیږي
ټول ارمانونه
مې ایره کیږي
چې کبر نه کړې نه خواریږي
ای پاکه ربه ما به کبر کړې وینه

زار شم له تانه

ای په ما گرانه
زما د زړگي
د کلي خانه
هغسې نه یمه جانانه
چې نن صبا دې ولیدم لیونی یمه

که دلغمان دی
خوزما جانان دی
ماته له ټولې
نړۍ نه گران دی
په مایې زر منه احسان دی
جانان مې ټول کلی پرېږدي ما له راځینه

ډېره خطا کړې
پسې ژړا کړې

ځان به په ټول
جهان رسوا کړي
یارانه هلته خوند پېدا کړي
چې کله کله جدایې په کې راځینه
اول عبرت دی
وروسته جنت دی
اوس خو دنیا کې
عزت دولت دی
زما د ښکلي یار عادت دی
چې په غصه شي سترګې برندې واړوینه

په سترګو ژاړې
زړه رانه غواړې
او تره راغله

شوه راتر غاړې
ارمان مې دا دی رانه لاړې
کاشکې مې ستا سترګو ته ډیر کتلي وونه

چې مرور دی
دا مسافر دی
محبوبه مخ یې
لکه د لمر دی
یار مې د ګلو سوداګر دی
ماته به راوړي د رامبیل چامبیل ګلونه

بې وفا نشې
ورخطا نشې
دغه مې واوره
چې په شا نشې

چې په کور نه وم ته رانشې
په بڼو لار به درته څوک جارو کوينه
لار کې پيچومې
ډيرې دې لومې
هرې خوا پام کړه
په لار چې درومې
تورې وهه برې به مومې
که برې نه وې ځوانان تل په تورو مرينه

ګلان رژيږي
په څه ژړيږي
کمعقل هغه
دی چې خنديږي
په ايشارت مې نه پوهيږي

د بې شرمۍ لوټې به څو ورغورځومه
بس مه جنګيږه
رانه زاريږه
نور ژړا مه کړه
راته خنديږه
مخامخ مه راته ودريږه
لارې کوڅې د غمازانو ډکې دينه

چې شوګيرې کړم
څومره زارې کړم
په هر لمانځه کې
ځانته ښيرې کړم
بيلتانه وسوم غم ايرې کړم
خوښه د باد ده چې په هر لورې مې وړينه

د بنګړو شور دی
ټیکری یې تور دی
د هرچا زړه کې
د مینې اور دی
ښایست په ټول پېښور خور دی
دا د سوات جونې خو ټولې زیړې دینه

د سپوږمۍ خورې
زلفې دې تورې
د ستا د مینې
تومت راپورې
څومره خوارې خوارې راګورې
پلو دې ونیسه چې زړه در واچومه
له ما زارېږې

نه خفه کیږې
ګل مخیه یاره
راتازه کیږې
که په سلام مې خوشحالیږې
زه به دا سرې منګولې تل په تندي ږدمه

څه ښایسته شپه وه
سپوږمۍ رڼه وه
پاس په حجره کې
جوړه میله وه
هغه کیسه څومره خوږه وه
چې د جانان په غیږ کې پاڼې پاڼې شومه
چې درنه لاړه
اوس پسې ژاړه

دنیا د زړه مې
شوله ویجاړه
د غره لمن د ګودر غاړه
امیل په غاړه جانان دیدن ته ځمه

ښکلیه نادان یې
زما جانان یې
ما ته له ټولې
نړۍ نه ګران یې
جانانه دومره په ما ګران یې
چې ته روان یې زه دې شمیرم قدمونه

ځنګه به ښاد شې
ځنګ به اباد شې
په ټول ژوندون کې

ته زنده باد شي
ډوډۍ ته کینم ته را یاد شې
له هر یو کپ سره مې اوښکې تو یو مه

زړه یې درزیږي
په بام ودریږي
جوړې یارۍ ته
یې زړګی کیږي
جنۍ زما په زړه پوهیږي
چې مخامخ شې سترګې برندې و نیسینه

زړه مې خوږیږي
نه قراریږي
د سمال د یارته
نن بیا ژړیږي

دیدن د ناستو خلکو کیږي
ټول مسافر مې په الله سپارلي دینه

شپه چې اوږده شي
ځملي اوده شي
بې له تا یاره
سخت ګوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې ښه شي
زړه یې زما په مینه بند دی رابه شینه

نه د حجرې شې
نه د ډېرې شې
هر وختې وایم
ایرې ایرې شې
چلمه مات ټوټې ټوټې شې

مین په ما دی غم په تا غلطوینه

اوس پسې ژاړه
کوتې ته لاړه
په سینه یې کیښوه
لاسونه دواړه
پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې نه کړې تور اوربل په خاورو ږدینه

دا ننګرهاریان دي
په ما ډیر ګران دي
بې ننګه خلکو
سره ډیر وران دي
نه په جهان او نه په ځان دي
د خپل وطن لپاره سر په خاورو ږدینه

هسې سوزېږم
پرې نه پوهېږم
په دې نور پوی شه
مرم، نه رغېږم
په لاره ځم ټوله شرنګېږم
ستا د تهمت ځنځير په غاړه ګرځومه

جګړه توده شو
ډيره اوږده شوه
زمونږ په کلي
کې هديره شوه
که د زلمو نه پوره نه شوه
ګرانه وطنه جنګې به دې ساتينه

زما ډېر خوښ دی
خو موسم یخ دی
د ښو غشی
مې زړه کې خښ دی
د یار مې چوغې چوغې مخ دی
چې لړه لویه شم غمي به پکې ږدمه